

скать и прехвъркватъ на ята или плуватъ върху грждъта на рѣката. Следъ нѣкой день кумини задимили и се показали първитѣ параходи...

Другъ е животътъ презъ пролѣтътъ и лѣтото по Дунавъ. Буенъ, шеметенъ, занимателенъ, пълненъ съ чарове и живи гледки.

Параходи, голѣми и малки, пѣтнически и товарни, сноватъ нагоре и надолу. На всѣки десетъ или петнадесетъ минути свиркитѣ, едни остри и пискливи, други дебели, тѣпи и бучещи, като вой отъ буря, цепятъ въздуха. Отсреща на влашкия брѣгъ стоятъ неподвижно съ десетици шлепове. Отсамъ, на нашия брѣгъ, на пристанището товарятъ храни въ шлепове, долепени до понтонитѣ. По две дъски широки и дебели, метнати съ единия край на понтона, другия на сушата, се качватъ и слизатъ работници. По едната възлизатъ бавно, съ мжка, прегънати, носятъ на грѣбъ пълни вретѣща съ храни, които изсипватъ въ дълбокитѣ хамбари на шлеповетѣ; по другата — се връщатъ тичешкомъ и викатъ вардааа! съ празднитѣ вретѣща, за да ги напълнятъ отново отъ складоветѣ за храни край пристанището или отъ многобройнитѣ коли, които часъ по часъ пристигатъ пълни. По-надолу, отъ други понтони стоварватъ на нашия брѣгъ всѣкакви стоки, дошли отъ Русия, отъ нѣмско или отъ влашко.

По отвѣде, до самия брѣгъ, отъ една лодка рибаринъ лови риба съ грибка. Гребе той по течението на рѣката, бавно, полека, после извива дръжката и внимателно вдига нагоре грибката и току грѣйнатъ въ нея срещу слънцето съ блѣсъка на сребро нѣколко рибки, които се мѣтатъ въ мрежата и които рибарътъ изтърсва въ лодката.